

Forbrug, idet han først begynder sin Forhøjelse af Skatten ved Cigaretter til 12 Øre.

Hvad Erstatningsstofferne angaar, alle disse mærkelige Ting, som Folk, hvis Kri-gen varer, i stigende Grad vil komme til at ryge — Humleblade, Kirsebærblade, Valnødblade, Ting, som minder en om ens spæde Barndom, havde jeg nær sagt —, vil det skatteteknisk set være umuligt at skelne mellem dem og virkelig Tobak, i alt Fald vil det blive saa vanskeligt og mange Gange saa vilkaarligt, hvilken Blandingsgrad der skal beregnes til Skattefrihed, at jeg kan billige, at man gaar til at beskatte Erstatningsstoffer ligesom Tobak i de Forarbejdelser, der i Loven er Tale om.

Jeg kan ogsaa kun billige, at den højtærede Minister i sit Lovforslag har fjernet den Bestemmelse, der var Genstand for saa overordentlig stor Uenighed sidste Gang, nemlig Bestemmelsen om en særlig Arbejdsløshedsunderstøttelse til Tobaksarbejdere. Det forekommer mig, at den højtærede Ministers Begrundelse for, at denne Bestemmelse ikke mere er tidsvarende, er meget træffende, og jeg kan ganske slutte mig til ham i den Henseende.

Hvad Lovforslaget om Forhøjelse af Arveafgiften angaar, behøver jeg kun at sige ganske faa Ord. Lovforslaget indeholder i alt væsentligt det samme, som tidligere er blevet vedtaget her i Folketinget, og som var forelagt af daværende Finansminister Vilhelm Lassen. Det samme gælder en ny Bestemmelse, der — foruden de nye Afgiftssatser — er indført i Lovforslaget, nemlig Bestemmelsen om, at Overdragelse til Successor i Len, Stamhuse og Fideikommisser i den første Besidders levende Live skal medføre Arveafgiftsydelse. Ogsaa dette var med i Vilhelm Lassens oprindelige Forslag og har tidligere været billiget af dette høje Ting. Jeg har ved et Arveafgiftsforslag, som den højtærede Finansminister forelagde her i 1915, været med til at gennemføre Ændringer, idet det forekom mig, at den højtærede Minister var gaaet for skrappt frem mod de lavere Afgiftsklasser indenfor Afdeling A, det vil sige for Livsarvingers Arv. Men denne Fejl, som den Gang fandtes, og som vi for øvrigt fik rettet, holder den højtærede Minister sig fri for i det her foreliggende Lovforslag, idet han først berører Afdeling A, naar Arvelodderne kommer op over 300 000 Kr., og det vil man vist ikke kunne gøre no-

gen begrundet Indvending imod. I de øvrige Arveklasser, B, C og D, begynder Forhøjelsen naturligvis ved Arvelodder af betydelig ringere Størrelse, men det er ogsaa stemmende med i alt Fald de Principper, jeg kan billige med Hensyn til Arveafgiftens Fastsættelse. Jeg kan i det hele taget ikke gøre nogen væsentligere Indvending imod dette Lovforslag.

Jeg kommer saa til Lovforslaget om Forhøjelse af Ejendomsskylden. Der er jeg ikke saa heldig at kunne være saa enig med den højtærede Finansminister, hvad heller ikke kan komme ham som en Overraskelse, da vi var adskilligt uenige om det meget mere moderate Lovforslag om Forhøjelse af Ejendomsskylden, som den højtærede Minister forelagde i Fjor. Den Gang forhøjedes Ejendomsskylden for 1918 fra 1,1 til 1,65 pro mille, det vil altsaa sige, at Ejendomsskylden forhøjedes med 50 pCt. I denne Omgang vil den højtærede Minister forhøje den til 3 pro mille, det vil sige, at den tidligere Forhøjelse med 50 pCt. bliver til en Forhøjelse med op imod 200 pCt. De Indvendinger, som jeg i dette Ting gjorde gældende imod det forrige Forslag om Ejendomsskylden, rammer da med saa meget større Vægt dette Forslag, hvor man gaar til en saa væsentlig større Forhøjelse. Min Hovedbetragtning er denne, at hvad man end vil sige om Ejendomsskylden i Almindelighed, er det utvivlsomt, at den egner sig i særdeles ringe Grad som Grundlag for en særlig Krigsbeskatning, hvor det er Skatteevnen, man vil ramme. Skatteevnen siger Ejendomsskyldansættelsen jo ikke det allermindste om. Den tager ikke Hensyn til Gældsforhold og andet lignende, og derfor er det det slettest mulige Grundlag, der kan vælges, naar det, som i alle disse Love, drejer sig om at finde Fyldestgørelse for det Princip, at Krigsudgifter skal dækkes af Krigsindtægter, d. v. s. Indtægter fra dem, der har haft særlig Fordel af Krigskonjunkturerne. Hvorvidt en saadan Fordel har været til Stede, siger Ejendomsskyldens Højde aldeles intet om. Desuden er der jo ingen Tvivl om, at Ejendomsskylden efter sin Natur ikke bør være en saadan meget hurtigt vekslende Skat; den skulde være af en mere stabil Karakter. Det har tidligere været den almindelige Opfattelse, og det skønnes der ikke at være nogen særlig Grund til at fravige. Forholdene har medført, at der har maattet lægges betydelige Byrder paa Ejendomsskyldgrundlaget, baade sognekommunale, amts-